

BOUWSTENEN VOOR EEN GESPREK

*'Allemaal prima,
maar voor ons hoeft het niet zo...'*

ONZE GEMEENTE IS CHRISTUS' GEMEENTE

Trap die open deur nog maar eens in. Kerk-zijn is echt iets anders dan samen een sportclub oprichten. Jezus Christus is Heer van de kerk en dus van jullie gemeente. De kerk is Zijn project.

Leg je weleens alles stil om dat weer te beseffen? 'Heer doen we U recht in de keuzes die we maken?'

Bouwstenen voor een gesprek komt uit de Handreiking Plaatselijke Samenwerking.

Je kunt de bouwstenen gebruiken om een gesprek in je gemeente te voeren over wat het landelijke herenigingsproces met de gemeente doet.

Dat gevoel kun je zomaar hebben. Mooi dat allerlei gemeenten elkaar weer vinden, maar niet elke kerk hoeft daar toch mee bezig te gaan? Gaan we terug naar een opgelegde eenheid? Moeten we samengaan met een gemeente die zo anders is?

DE KERK IS MENSENWERK

Christus werkt al eeuwen door middel van mensen. Hij gebruikt alles wat menselijk is: verstand, financiële draagkracht, wij-gevoel, sociale binding, taal en cultuur. Geef die dingen dus een eerlijke plek in de afwegingen.

'Wij hebben nu intern rust en daardoor kan er veel energie naar missionair aanwezig zijn.' Dat kan een motivatie zijn. Als de checkvraag maar is: Gaat het ons echt om het belang van Christus' project? Hoe prik je samen door mooi klinkende argumenten heen als daar vooral menselijk belang achter zit?

Er kunnen redenen zijn om niet al te hard te werken aan eenheid met een gemeente in de buurt. Misschien zijn het vooral gevoelens. Neem het in ieder geval serieus. Neem als kerkenraad de leiding om er een geestelijk gesprek over te hebben. Zo'n gesprek kan uitkomen op

VERSCHEIDENHEID IS EEN GEGEVEN, EENHEID IS EEN ROEPING

In het Nieuwe Testament is het niet allemaal koekoek één zang. In de brieven van de apostelen en van Christus (Openb. 2 en 3) is de verscheidenheid een gegeven. Elke gemeente krijgt een brief die past bij de eigen situatie. Er wordt niet aangedrongen op uniformiteit. De apostelen roepen wel op tot eenheid in Christus. Laat het geloof in Hem samenbindend werken.

Dan zijn veel dingen van minder of geen belang. Daarbij ging het in die tijd over zaken die de mensen echt raakten: Wat eet je? Vier je wel of geen sabbat? Naar welke spreker luister je? Denk er dus eens over na: Wat zijn dingen die vandaag echt raken en die toch de eenheid in Christus niet mogen tegenhouden? Wat houd je tegen om dingen op te geven? Hoe serieus neem je de opdracht tot eenheid?

de conclusie dat een 'low-level eenheid' het beste is. Je kunt ook verrast worden door andere conclusies. Als de zoekvraag maar is: Wat dient Gods koninkrijk het meest? Voor zo'n gesprek over voors en tegens van plaatselijke eenheid geven we een paar bouwstenen:

AANVAARDING, OOK ALS HET SCHUURT, IS KERNZAAK

Vat het evangelie van Christus samen en je komt bij woorden als 'genade' en 'aanvaarding'. God heeft ons in Christus aanvaard, ook al passen we helemaal niet bij Hem. Een kerk die de naam 'christelijk' met ere wil dragen, zal dus diezelfde aanvaarding hoog in het vaandel hebben. Hoe meer het schuurt, hoe meer het een uitdaging is om genade, liefde en aanvaarding echt een kern van gemeente-zijn te laten zijn. Hoe geef je geestelijk leiding aan die uitdaging?

Een goed geestelijk gesprek, in de breedte van de gemeente, liefst samen met de 'andere' gemeente, kan tot verschillende conclusies leiden, maar zal altijd bijdragen aan bewuster en gemotiveerder gemeente-zijn. Durf je te laten verrassen door wegen die de Geest wijst.